

find ei piddand rikkuma! mul on wiis poega
ja kaks tüttart, kes enamiste keik minno teed
kõnnivad — pöörge ja parrandage meid!

Kule, wanna isä! Kule, ütles Tio, ei weel
olle lõppend meie rõõm — agga kui ta temma
pole silmad loi, ei olnud ta enam nähha —
ja Tio hüdis: kuhho ta soi? — Kes ta olli?
Temma jut olli taewast, kostis Nein, olgo
isä kes tahtes. Sest aiast kadus nende kura-
wastus, ja Hans ja Laur hakkasid õigust
noudma omma laste ja perrettega. Sedda-
wisi Jummal ello-waewad parrandab; sest
surm on ello tõstja ja ei mitte temma rik-
kuja. Sepärrast punnusi nemmad ka weike
Jürri haua risti ümber ühhe päela lilledest,
ja kirjotasid selle risti laua peäle:

Rennast lilled õitsewad,
Agga pea närtsewad;
Armasuusse mälestus
Reigefindlam nimmetus;
Surm meid siin kül kurwastab,
Taewas jälle rõmustab!
